

Sygn. akt VIII C 280/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 19 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2022 roku w Ł.

sprawy z powództwa Miasta Ł.- (...) w Ł.

przeciwko P. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.949,81 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.882,02 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa zł dwa gr) od dnia 1 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 67,79 zł (sześćdziesiąt siedem zł siedemdziesiąt dziewięć gr) od dnia 26 kwietnia 2021r. do dnia oraz kwotę 1.560 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa- Sądowi Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz adw. M. Z. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt VIII C 280/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 kwietnia 2021 r. Miasto Ł.(...) w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł przeciwko P. M. pozew o zapłatę kwoty 1.949,81 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.882,02 zł od dnia 1 lutego 2021 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 67,79 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 15 maja 2008 roku strony zawarły umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). W związku z zaległościami czynszowymi powód pismem z dnia 22 października 2019 roku wypowiedział pozwanemu umowę najmu powyższego lokalu. W związku z tym pozwany zajmuje ten lokal bez tytułu prawnego. Podkreślono nadto, że powód zwracał się do pozwanego z żądaniem opuszczenia lokalu i jego wydania, a także do zapłaty zaległego odszkodowania. Pozwany nie zastosował się do powyższego wezwania i do dnia wniesienia pozwu nie opuścił lokalu, nie uiścił także kwoty objętej żądaniem pozwu. Powód domaga się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości w okresie od 1 stycznia 2020 roku do dnia 31 stycznia 2021 roku w wysokości 1.882,02 zł oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 67,79 zł, wyliczonych od dnia 11-ego każdego miesiąca począwszy od stycznia 2020 roku.

(pozew k. 2-3v., pismo k. 28)

Nakazem zapłaty z dnia 28 maja 2021 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie I Nc 498/21 uwzględnił przedmiotowe powództwo w całości oraz orzekł o kosztach procesu.

(nakaz zapłaty k. 31)

Postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie I Nc 498/21 ustanowił dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kuratora w osobie pracownika tutejszego sądu.

(postanowienie k. 58)

Kurator pozwanego nieznanego z miejsca pobytu wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości, nadto o nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania oraz o przyznanie wynagrodzenia na rzecz kuratora według norm przepisanych.

(sprzeciw k. 64)

Pismem z dnia 26 maja 2022 roku (data wpływu do Sądu) pozwany wskazał, że do dnia zatrzymania regularnie wносił opłaty za przedmiotowy lokal. Pozwany podniósł, że po dniu aresztowania do maja 2022 roku nie dostał żadnej korespondencji od powoda, zaś adres powoda nie był mu znany. Pozwany poinformował nadto, że obecnie nie posiada żadnych środków do uregulowania zaległej należności.

(pismo k. 82)

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2022 roku Sąd zwolnił od udziału w sprawie kuratora ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, przyznając mu wynagrodzenie w kwocie 360 zł.

(postanowienie k. 85)

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2022 roku Sąd ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

(postanowienie k. 102)

Pismem z dnia 17 października 2022 roku pełnomocnik z urzędu ustanowiony dla pozwanego zakwestionował powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości i wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, które to koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, że wypowiedzenie umowy najmu było bezskuteczne, bowiem pozwany nie przebywał pod wskazanym adresem, gdyż od dnia 11 października 2018 roku odbywa karę pozbawienia wolności. Pozwany przebywając w areszcie nie miał świadomości, że powód kieruje do niego jakąkolwiek korespondencję, nadto pozwany nie znał adresu powoda, aby móc poinformować go o miejscu, w którym przebywa. W związku z tym w ocenie pozwanego stosunek najmu trwa nadal, zatem powództwo powinno zostać oddalone, bowiem przesłanka w postaci zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, warunkująca domaganie się przez powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, nie zaistniała.

(pismo k. 127-129)

W piśmie z dnia 30 listopada 2022 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Dodatkowo wskazał, że podstawą wypowiedzenia umowy najmu pozwanemu było zaleganie w uiszczaniu opłat za ponad trzy pełne okresy rozliczeniowe, czego pozwany nie kwestionuje. Podkreślił, że wypowiedzenie przedmiotowej umowy najmu było skuteczne, bowiem pozwany nie powiadomił powoda o zmianie adresu zamieszkania, wbrew takiemu obowiązkowi na nim ciążącemu.

(pismo k. 138-139)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2022 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo. Pełnomocnik pozwanego na wniosek powoda doprecyzował, że wnosi o oddalenie powództwa, gdyż kwestionuje skuteczność wypowiedzenia umowy najmu, zaś nie kwestionuje powództwa co do wysokości. Pełnomocnik pozwanego wniósł także o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu z uwagi na jego ciężką sytuację materialną.

(protokół rozprawy z dnia 5 grudnia 2022 roku k. 147-148)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2008 roku pozwany zawarł z powodem umowę o najem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł., na czas nieoznaczony. Zgodnie z § 2 i 3 umowy najemca zobowiązał się opłacać miesięczny czynsz w wysokości 40,24 zł, opłaty za dostawę zimnej wody, odbiór ścieków, odbiór nieczystości stałych i abonament za wodomierz w terminie do 10 dnia każdego miesiąca.

(umowa najmu k. 10-12v., okoliczności bezsporne)

Pozwany mieszkał w przedmiotowym lokalu do 11 października 2018 roku, kiedy to został zatrzymany i osadzony w zakładzie karnym. Do momentu zatrzymania pozwany nie zalegał z uiszczaniem opłat za najmowany lokal. Pozwany od momentu zatrzymania nie miał możliwości podjęcia pracy zarobkowej. Pozwany nie zawiadomił powoda o zmianie miejsca pobytu.

(zeznania powoda 00:21:09 w zw. z 00:16:55-00:19:26 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 5 grudnia 2022 roku k. 147-148, zaświadczenie k. 83, wydruk z NOE SAD k. 65)

Pismem z dnia 13 sierpnia 2019 roku powód wezwał pozwanego do niezwłocznego uregulowania zaległości z tytułu czynszu oraz opłat eksploatacyjnych w kwocie 1.159,37 zł pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu, wyznaczając dodatkowy miesięczny termin na całkowitą spłatę zaległych i bieżących opłat. Przesyłka została zwrócona do powoda w dniu 19 września 2019 r. z adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie”.

(pismo wraz z potwierdzeniem odbioru k. 18-19)

Pismem z dnia 22 października 2019 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę najmu przedmiotowego lokalu z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia i jednocześnie wezwał pozwanego do zapłaty zaległości czynszowych w wysokości 1.556,83 zł. Przesyłka została zwrócona do powoda w dniu 14 listopada 2019 r. z adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie”.

(wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k.-16-17)

Pismem z dnia 15 stycznia 2020 roku powód wezwał pozwanego do dobrowolnego wydania lokalu i zapłaty należności w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Powód poinformował pozwanego, że od dnia 1 stycznia 2020 roku naliczane jest odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego oraz, że na dzień 31 grudnia 2019 roku zadłużenie pozwanego z tytułu nieregulowania w terminie opłat czynszowych wynosi 1.840,78 zł. Przesyłka została zwrócona do powoda z adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie”.

(pismo wraz z potwierdzeniem odbioru k. 14-15)

Łączna wysokość zadłużenia z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowego lokalu za okres od dnia 10 stycznia 2020 roku do dnia 31 stycznia 2020 roku wynosiła 1.949,81 zł.

(karta lokalu k. 12, zestawienie k. 8, powiadomienie k. 9,10,11, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Sąd oparł się także częściowo na dowodzie z zeznań pozwanego. Natomiast Sąd nie dał wiary relacji pozwanego, w tej części, w której P. M. wskazał, że nie miał możliwości ustalenia adresu strony powodowej w zakładzie karnym. Powyższe zeznania pozwanego są sprzeczne z treścią przepisów kodeksu karnego wykonawczego oraz zasadami działania zakładów karnych. W ocenie Sądu zeznając w ten sposób P. M. dążył do przerzucenia odpowiedzialności za brak zawiadomienia strony powodowej o aktualnym miejscu pobytu na administrację aresztu śledczego i zakładu karnego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 1.949,81 zł, w tym kwoty 1.882,02 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego w okresie od 1 stycznia 2020 roku do dnia 31 stycznia 2021 roku oraz kwoty 67,79 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, wyliczonych od dnia 11-ego każdego miesiąca począwszy od stycznia 2020 roku do dnia 31 stycznia 2021 roku.

Podstawę prawną roszczenia strony powodowej w stosunku do pozwanego stanowi art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2018, poz. 1234), zgodnie z którym osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie, które odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego.

Oś sporu w przedmiotowym postępowaniu stanowiła jedynie zasadność dochodzonego roszczenia, zaś sama jego wysokość ostatecznie nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Pozwany podnosił, że powód niezasadnie żąda od niego odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości, twierdząc, że nie dokonał on w sposób prawidłowy wypowiedzenia umowy najmu lokalu. Pozwany twierdził, że nie mógł poinformować powoda o zmianie adresu zamieszkania, bowiem będąc w zakładzie karnym nie znał adresu powoda, nadto jako osadzony nie miał możliwości ustalenia tego adresu.

Zgodnie z art. 6g ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (...) w okresie trwania najmu strony umowy są obowiązane informować się nawzajem na piśmie o każdej zmianie adresu swojego zamieszkania lub siedziby. W razie zaniebrania tego obowiązku korespondencję wysłaną na ostatni adres listem poleconym, za potwierdzeniem odbioru i nieodebraną, uważa się za doręczoną. Regulacja ta ma na celu zapewnić prawidłową komunikację między stronami stosunku najmu i skuteczność doręczeń. Jest to niezbędne dla stworzenia każdej ze stron możliwości nieutrudnionego korzystania z jej uprawnień w czasie trwania stosunku najmu np. uprawnienia wynajmującego do wypowiedzenia wysokości czynszu, uprawnienia obu stron do wypowiedzenia stosunku najmu itd. Obowiązek informowania o zmianie adresu zamieszkania bądź siedziby spoczywa na obu stronach umowy i trwa przez cały okres stosunku najmu. W przypadku zaniebrania przez którąkolwiek ze stron dopełnienia obowiązku powiadomienia o zmianie adresu, korespondencję wysłaną na ostatni adres listem poleconym, za potwierdzeniem odbioru i nieodebraną, uważa się za doręczoną. Skutkiem zaniebrania obowiązku poinformowania o zmianie adresu jest zatem przyjęcie fikcji doręczenia korespondencji (Ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Komentarz 2022, wyd. 10, red. serii O./red. tomu L. 2022, wyd. 10/Z., L.).

Zgodnie z poglądem przyjętym w doktrynie, negatywne konsekwencje niepowiadomienia o zmianie adresu wiążą się z zawinionym niedopełnieniem tego obowiązku. Innymi słowy strona może kwestionować skuteczność doręczenia, jeśli udowodni brak swojej winy w niedopełnieniu obowiązku zawiadomienia drugiej strony o zmianie adresu (C., Ochrona praw lokatorów, 2019, art. 6g, Nb 2; Z.-Załęska, Ustawa o ochronie praw lokatorów, s. 73). Strona stosunku najmu, która nie ze swojej winy nie powiadomiła drugiej strony o zmianie adresu, nie powinna ponosić tego negatywnych konsekwencji. W tym miejscu wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art.6 k.c.

ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne – zwłaszcza gdy strony są reprezentowane przez pełnomocników fachowych. Spostrzeżenie powyższe ma w niniejszej sprawie takie znaczenie, że to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, iż nie miał żadnej możliwości poinformowania powoda o zmianie miejsca pobytu. Strona pozwana w ocenie Sądu nie przedstawiła żadnych dowodów mających świadczyć o powyższej przeszkodzie, zaś sama nieznajomość adresu powoda nie jest wystarczająca do uznania braku winy pozwanego w niedopełnieniu obowiązku przewidzianego w art. 6g ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (...). Nie można zgodzić się z twierdzeniem pełnomocnika pozwanego, że przyczyny nieobecności w przedmiotowym lokalu mieszkalnym, wywołały okoliczności przez pozwanego niezawinione i od niego niezależne. Świadczy o tym fakt, że od 11 października 2018 r. pozwany odbywa karę pozbawienia wolności, zatem został prawomocnie skazany za popełnione przez siebie przestępstwo, a przypisanie winy jest jednym z kluczowych ustaleń sądu karnego w przypadku wydania wyroku skazującego. Poza tym nie sposób zgodzić się z twierdzeniem pozwanego o tym, że będąc w zakładzie karnym nie miał żadnej możliwości uzyskania adresu powoda i powiadomienia go o miejscu aktualnego pobytu. Nie ulega wątpliwości, że pozwany mógł zwrócić się do dyrektora aresztu śledczego o ustalenie adresu strony powodowej, a następnie za pośrednictwem poczty zawiadomić powoda, że został tymczasowo aresztowany. Tym samym należało uznać, iż strona pozwana nie wykazała braku winy w niepowiadomieniu powoda o zmianie adresu.

W świetle powołanych przepisów należy uznać, że strona powodowa w sposób prawidłowy i skuteczny dokonała wypowiedzenia umowy najmu, zaś zarzut podniesiony przez pozwanego w tym zakresie nie zasługiwał na uwzględnienie. Skoro zatem umowa najmu została prawidłowo rozwiązana, to pozwany zajmował przedmiotowy lokal bez tytułu prawnego, a tym samym obowiązany był do zapłaty odszkodowania.

Przepis art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (...) nie określa wprost komu przysługuje prawo żądania odszkodowania od osoby fizycznej, zajmującej lokal mieszkalny bez tytułu prawnego. Przyjąć należy, że w wypadku, gdy lokal zajmuje osoba, która utraciła tytuł prawny do lokalu, odszkodowanie przysługuje właścicielowi lokalu w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, tj. wynajmującemu lub innej osobie, z którą wiązał lokatora stosunek prawny, uprawniający go do używania lokalu. Do uiszczania odszkodowania zobowiązany jest każdy kto zajmuje lokal bez tytułu prawnego, bez względu na to czy utracił taki tytuł prawny do zajmowania lokalu, czy też samowolnie zajął lokal, nie uzyskując nigdy tytułu prawnego. Obowiązek zapłaty odszkodowania rodzi sam fakt zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, a więc nieistotne jest czy okoliczność ta jest zawiniona przez osobę zajmującą lokal. Nie jest przy tym istotne, że w okresie za który strona powodowa dochodzi zapłaty, czyli od 1 stycznia 2020 r. do 31 stycznia 2021 r., pozwany nie przebywał w przedmiotowym lokalu mieszkalnym z uwagi na osadzenie w zakładzie karnym. Ważne jest to, że w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym przy ul. (...) w Ł. znajdowały się w tym okresie ruchomości należące do pozwanego, a pozwany posiadał klucze do lokalu mieszkalnego, czym uniemożliwił dysponowanie lokalem przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze żądanie pozwu uznać należało za słuszne co do zasady. Bezsparnie bowiem strony łączyła umowa najmu przedmiotowego lokalu, która została skutecznie rozwiązana. Co więcej, powód jest właścicielem przedmiotowego lokalu i był nim przez cały okres, objęty powództwem. Przesądza to uprawnienie powoda do żądania odszkodowania. Odnosząc się z kolei do wysokości dochodzonego przez powoda odszkodowania wskazać należy, że w tym zakresie poprzez przedstawienie dokumentów w postaci zestawienia zadłużenia i powiadomień o aktualnej wysokości opłat, strona powodowa udowodniła wysokość dochodzonego roszczenia. Poza tym wysokość roszczenia nie była ostatecznie przez stronę pozwaną kwestionowana.

Jak już na wstępie wspomniano, zgodnie z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego z zastrzeżeniem ust. 3, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie

pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego. W ocenie Sądu powód udokumentował wysokość dochodzonego roszczenia i sposób ustalenia jego wysokości, przedstawiając wykaz zaległości za sporny okres i powiadomienia, z których wynika rodzaj i wysokość należności, dochodzonych od pozwanego za okres objęty pozwem.

W świetle powyższych okoliczności oraz przywołanych przepisów roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości. Wobec tego w pkt 1 wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.949,81 zł, na którą składa się kwota 1.882,02 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego w okresie od 1 stycznia 2020 roku do dnia 31 stycznia 2021 roku oraz kwota 67,79 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie.

Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). Dlatego też o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powoda, zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 1.882,02 zł od dnia 1 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 67,79 zł od dnia wytoczenia powództwa, czyli od dnia 26 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej. Ponieważ roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości, na rzecz powoda zasądzono zwrot całości kosztów procesu obejmujących opłatę od pozwu - 200 zł, koszty zastępstwa procesowego - 900 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora – 360 zł oraz koszty doręczenia korespondencji za pośrednictwem komornika – 100 zł, tj. łącznie 1.560 zł.

O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej pozwanemu z urzędu, Sąd orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016, poz. 1714).